

Mums katram ir savs darbs

Rojas vidusskolas skolotāja Anīta Kurmiņa, kuru bieži dēvē par pašu stingrības lemliesojumu, šovā «Pavasara bums» 23. martā pēc vispārējās skolēnu aptaujas tika atzīta kā vispopulārākā skolotāja.

— Vai jūs zinājāt, ka notiek aptauja par populārāko skolotāju? Vai cerējāt iegūt augstu punktu skaitu?

Jā, par aptauju zināju, bet par punktiem gan īpaši nedomāju; es vienkārši daru savu darbu, par popularitāti tajā brīdī nedomājot. Man tā ir vienaldzīga.

— Kā ikdienā pret jums izturas skolēni, kurus jūs mācāt? Vai var sajūst, ka viņi jūs augstu vērtē?

Nē, nedomāju, ikdienā to nejutu, nav nekā tāda īpaša. Man šķiet, ka viņus disciplinēt un pamudināt vairāk darīt va-

ru ar savu piemēru, es apzinos, ka man savs darbs ir jāizdara, liekas, skolēni to jūt un seko piemēram — mācās. Bet izcilu, savdabīgu attieksmi neesmu uztvērusi.

— Vai pēc konkursa un šova kolēģi un skolēni uz jums sāka lūkoties citādāk?

Nezinu. Neatliek laika par to painteresēties.

— Vai mūsu skolā ir daudz bērnu, kuriem labi padodas matemātika? Kādi ir kritēriji, pēc kuriem var spriest par bērna spējām šajā jomā?

Katrā klasē ir skolēnu grupa, kuriem matemātika padodas bez īpašām pūlēm, ir arī citi, kuri rezultātus panāk ar citīgu darbu. Tas arī laikam ir galvenais, lai labi mācītos — rūpīgs, sistemātisks darbs. Iedzintu talantu sastapt var ļoti

reti. Matemātikā vissvarīgākais ir darbs un attieksme. Tai jābūt nopietnai.

— Vai jums kā matemātiķei patīk arī ne tik konkrēta un lietišķa literatūra, piemēram, Poruks vai Dīmā?

Ļoti daudz lasu dzeju, patīk tās nemākslotība un skaidri parādītā autora attieksme pret dzīvi, bieži pāršķirstu I. Ziedoņa, O. Vācieša, Z. Purva un Ā. Elksnes dzejoļu krājumus. Ziedoni Purvu esmu iemīļojusi sevišķi pēdējā laikā. Protams, neaizmirstu arī prozu. Nesen izlasīju Z. Mauriņas romānu «Bērza tāss», tajā aizrāva tieši autore valoda. Man lasot valoda ir ļoti svarīga, īpaši paliek atmiņā citāti — tos arī ļoti meklēju darbos, jo reizēm gadās tā, ka romāns ir izlasīts, taču nav nekā būtiska, ko varētu paturēt sev, un pēc zināma laika jau pat neatceros, kura autora darbs tas bija. Ir palicis nepamanīts kaut kas tieši šim autoram raksturīgs. Kā pozitīvu piemēru gribas minēt Ē. M. Remarku, katrā lappusē ir atrodamas vērtīgas un prātā paliekošas rindas. Nozīmīgs ir arī sižets — tam jābūt spraigam un neatslāstošam, tādēļ mēdzu lasīt visdažādāko literatūru: gan bestsellerus, gan klasiku. Nepatīk vienīgi fantastika. Nav mīļāko autoru, jo literatūru jau parasti izvēlas, skatoties pēc garastāvokļa. Grūtos brīžos atbalstu es parasti meklēju pie skandināvu autoriem, īpaši Unsetes. Brīžiem ir tā, ka vajadzīgās lappuses nav jāmeklē, tik pazīstama ir grāmata. Jaunībā man ļoti mīļa bija «Vējiem līdzi». Nekad neesmu vēlējusies līdzināties kādam kino vai literatūras varonim, varbūt tieši tāpēc man nav arī grāmatas visai dzīvei. Cenšos izlasīt grāmatu līdz galam, pat ja tā ir garlaicīga, tikai trīs vai četras grāmatas ir tā arī palikušas puslasītas. Ļoti esmu iemīļojusi teātri, lai gan lugas nelasu. Tagad, kad mācos Rīgā, vakarus cenšos izbrīvēt, lai aizietu uz kādu no jaunajām izrādēm. Šī teātra mīlestība nāk no ģimenes, par to esmu pārliecināta. Visspilgtākā izrāde šajā gadā ir bijusi «Ceplis», arī «Meža gulbji», kā teica viens no maniem bijušajiem audzēkņiem, bija «super». Redzēju arī «Salemas raganas», tā ir laba, bet ļoti smags darbs. Gandrīz vienaldzīgu atstāja «Dullais barons Bundulis». Ļoti reti lasu recenzijas, lai no šāda viedokļa analizētu izrādes, esmu vienkārša skatītāja, un līdz ar to man pastāv tikai mans «patīk» vai «nepatīk».

— Kāda mūzika jums ir tuva: klasiskā, varbūt estrādes? Komponisti? Vai mūzika palīdz relaksēties pēc darba dienas?

Relaksēties palīdz, taču es nešķiroju un nedalu mūzikas veidus, klausos visu, kas man tajā brīdī netraucē. Lai klausītos klasiku, vajadzīgs īpašs garastāvoklis, šai mūzikai vairāk pievērsos, ja televīzija pārraida kāda slavēna mūziķa koncertu. Līdzīgi daudziem citiem, patīk rokmūzika, arī tā saucamā sentimentālā. Ar savu klasi bijām «Dzeguzites» koncertā — arī tikai labas atmiņas.

— Kāda ir jūsu darbadreģa, vai labot skolēnu darbus nav garlaicīgi?

Diena ir gara un reizēm arī grūta. Ja stundas ilgst līdz 15.00, parasti mājās vēl apmēram četras stundas laboju skolēnu darbus un gatavojos nākošās dienas stundām. Labot nākas daudz, jo bieži uzdodu rakstu darbus, tas stimulē skolēnus sistemātiski mācīties. Par garlaicību gan neesmu padomājusi. Kāda tur garlaicība! Tas ir darbs, un kā tādu to arī esmu pieradusi uztvert. Gadās arī kuriozi, kad var pasmieties (nu gluži kā skolēnu sacerējumos, kad skolotāju nevis ielūdz uz tēju, bet iejūdz tēja — I. B.).

— Vai lasīt matemātikas formulas un par izcilu matemātiķu dzīves gaitām ir tikpat interesanti, kā lasīt par filozofiem vai piedzīvojumu romānu?

Par filozofiem, kā arī piedzīvojumu literatūru lasījusi esmu maz. Jā, matemātiķi ir interesanti, gandrīz neviens no viņiem nav tikai matemātiķis, viņi ir ļoti lielas un vispusīgas personības. Arpus matemātikas parasti viņi aizraujas ar kaut ko pavisam citu, kaut ko tādu, kas palīdz «atslēgties». Piemēram, daudzi no Latvijas matemātiķiem nodarbojas ar mūziku, citi iesaistās I. Ziedoņa dižkoku atbrīvotāju grupā.

— Vai, jūsuprāt, cilvēki, kuri aizraujas ar matemātiku, ir nosvērtāki, mierīgāki kā citi?

Raksturā īpaši neatšķiras, tikai pedantiskāki gan ir, katru darbu cenšas kārtīgi paveikt līdz galam. Ir cilvēki, kuri patiešām ar matemātiku ir fanātiski aizraušies, tāds ir Andžāns jeb profesors Cipariņš, viņš ir arī ļoti apzinīgs, pedantisks. Man pašai tāds fanātisms nepiemīt.

— Jums ir bijis liels prieks par kādu no saviem skolēniem? Starp tiem ir daudz matemātiķu, fizikā?

Priecājos patiešām par ļoti daudziem, tiem nemaz nav jābūt matemātiķiem. Nevaru šobrīd iedomāties visus, kurus gribētos nosaukt, bet liels prieks par daudziem.

— Paldies par sarunu!
Lūdzu.

Iveta Briģe

* Skolotāja Anīta Kurmiņa: «Es apzinos, ka man savs darbs ir jāizdara, liekas, skolēni to jūt...».

M. LEITARTES foto